

ON SCHULDIG

ONSCHULDIG

Johan van Doorn

Schrijver: Johan van Doorn
Coverontwerp: Johan van Doorn
ISBN: 9789464057287
© johanvandoorn

PROLOOG

Vanaf de heuvel kon hij in de verte de kranen bezig zien met het weggraven van de grond. Er omheen krioelde het van mensen in witte pakken. De lichtmasten, die ondanks de al opgekomen zon nog steeds op volle sterkte hun lichtcirkels wierpen, gaven een surrealistisch beeld aan het geheel. Hij krabde aan de stomp van zijn linkerarm. Soms was het net of die hand daar nog gewoon zat. Hij zuchtte. Van deze afstand waren geen resultaten te zien, maar hij wist dat ze zouden komen.

Misschien niet vandaag maar dan wel morgen, of de dag daarna. Achter hem klonk gemompel van een portofoon.

‘Ze hebben iets gevonden.’ De agent klonk verbaasd.

Hoodstuk 1

Toen Madhir de steeg achter het oude theater inliep, zag hij het meisje huilend bij 'zijn' slaapplaats staan. Ze plukte met haar rechterhand aan het karton, met haar andere hand veegde ze zo nu en dan over haar gezicht dat al smoezelig begon te worden.

Door haar nette kleding en deels nog glimmende lakschoentjes, begreep hij dat dit kind hier niet huishoorde.

Er waren uiteraard wel zwerfkinderen in de stad, vaak uit Roemenië of andere Balkanlanden afkomstig, maar dit kind zag er uit als een doorsnee Nederlands, of in ieder geval westers meisje van een jaar of vijf, zes.

Ze was opgehouden met huilen en stond nasnikkend nog steeds aan zijn slaapplaats te plukken. Madhir dacht er even over om zich om te draaien en later te komen kijken of ze al weg was. Misschien kon hij nog wat geld bij elkaar sprokkelen, zelfs in gedachten noemde hij het nog steeds geen bedelen, bij centraal of zo.

Hij schrok op uit zijn gedachten. Ze stond met angstige ogen naar hem te kijken. Het drong tot hem door dat hij er voor haar best dreigend uit moest zien. Ongeschoren, lang ongewassen haar, versleten jas, een paar sportschoenen die ook hun beste tijd hadden gehad. Al

met al niet echt wat een bang, klein meisje in een doodlopend steegje tegen wilde komen.

‘Ik doe je niks.’ Dat hielp niet veel. Ze trok zich verder terug achter de kartonnen doos waar, zag hij, door haar gepluk al een klein scheurtje in was ontstaan.

Vaag probeerde hij zich te herinneren of hij nog ducttape had.

Ze was ondertussen uit het zicht in elkaar gedoken achter de doos.

‘Echt niet.’ Er kwam geen antwoord. Madhir begon zich wat opgelaten te voelen. Hij kon nu toch moeilijk weggaan. Ze was duidelijk verdwaalt. De dichtstbijzijnde grote winkelstraat was zeker een kwartier lopen, en hij wist dat niet iedereen van het zwerversgilde altijd even aardig zou zijn voor een klein bang meisje.

De meesten zouden haar allang hebben weggejaagd. Misschien zelfs wel met een paar klappen. Anderen zouden misschien zelfs wel...

Hij schudde zijn hoofd om de gedachten aan dat laatste kwijt te raken.

‘Echt niet.’ Zei hij opnieuw. Hij ging op de omgekeerde emmer zitten die hij wel eens als tafel gebruikte, ‘Kijk, ik ga hier zitten en als je weg wilt lopen zal ik je niet tegenhouden.’

Hij zocht in zijn zak naar zijn shagbaal. Een van de weinige dingen die hij had overgehouden uit zijn oude leven. Roken, ook gelijk zijn enige verslaving.

Voorzichtig rolde hij van het beetje tabak dat hij nog

over had een flinterdun sigaretje en stak het op met, ook al, een van zijn laatste lucifers.

‘Ik had beter kunnen gaan sprokkelen,’ dacht hij triest.

‘Roken is heel slecht,’ haar betraande gezicht kwam net boven de doos uit, ‘zegt mijn mamma.’ Ze begon weer te huilen en dook opnieuw weg. ‘Ik ben bang,’ klonk het gesmoord vanachter de doos.

‘Hoef niet, ik doe je niets.’ Er kwam geen reactie.

‘Ben je verdwaald?’ Heel zacht kwam het antwoord. ‘Ja, en ik wil...’ De rest was onverstaanbaar door een nieuwe huilbui.

Madhir kon wel raden wat zij bedoelde.

‘Hoe heet je? Weet je waar je woont?’ Hij ging wat verzitten.

‘Misschien kunnen we je dan weer thuis krijgen.’

Opnieuw kwam haar gezicht boven de doos uit. ‘Echt, kan dat?’

Ze veegde haar nieuwe tranen weer wat verder af.

‘Mamma is vast heel boos.’

Bij die treurige vaststelling schoot Madhir bijna in de lach.

Hij hield zich in. ‘Nou, vertel het dan maar, Dan gaan we eraan werken.’

Ze was nu helemaal achter de doos vandaangekomen en stond nu vlak voor hem. Hij drong de aandrang om zijn hand naar haar uit te steken weg. Waarschijnlijk ging ze dan gelijk aan de haal.

Hij trok nog een keer aan zijn sigaret maar merkte dat die weer uit was. Hij stak het halve peukje in zijn zak. Door haar tranen heen keek ze verbaasd naar deze handeling.

‘Dat is vies.’

‘Een dame van weinig woorden,’ dacht hij. Hardop herhaalde hij: ‘Nou vertel het dan maar, waar wil je heen?’

‘Mijn mamma werkt in grote winkel met de V.’

Ze kwam opeens los, ‘Ik wilde naar haar toe omdat ik per ongeluk buiten was, en de deur wilde niet meer open, en ik ga altijd met de bus naar school, en die gaat naar de stad en... en ik heb een kaartje, en ik weet niet meer waar ik ben.’ Bij dat laatste kwamen ook de tranen weer.

Deze keer stak Madhir zijn hand wel naar haar uit en klopte zachtjes op haar schouder. Hij schrok een beetje toen ze zich tegen hem aanwierp en nog harder ging huilen. Onwennig streelde hij haar rug. ‘Stil maar.’ Zei hij, nu zelf met een brok in zijn keel, ‘ik breng je wel naar de winkel met de grote V. Dat is toch V&D?’

Hij voelde haar hoofd tegen zijn borst knikken.

Voorzichtig liet hij haar los en kwam overeind. Toen hij zijn hand naar haar uitstak, legde ze met een korte aarzeling haar hand in de zijne. ‘Hoe heet jij?’ vroeg ze, naar hem opkijkend. Hij noemde zijn naam. Fronsend herhaalde ze hem een paar keer.

Zo als zij het uitsprak klonk het als Mard, of maart. Hij glimlachte. Maar verbeterde haar niet.

‘En jij?’

‘Lucinda, maar iedereen, behalve mamma noemt me ucy.’

Hij had niet verwacht dat ze zo snel zou antwoorden, maar was er wel blij mee. Hij wilde haar eigenlijk zo snel mogelijk wegbrengen naar V&D en haar daar afleveren bij haar moeder.

2.

Tijdens de wandeling naar de hoofdstraat waar V&D was, vertelde ze steeds meer over zichzelf. Ze bleek nog twee oudere zussen van acht en twaalf jaar te hebben. Zelf was ze zes. Haar zussen waren naar school maar zij was vandaag niet naar school gegaan want de meester van haar klas was ziek. Haar moeder had haar uitdrukkelijk verboden naar buiten te gaan en was naar haar werk gegaan. Madhir vroeg zich af waarom ze geen vrij had genomen.

In gedachten haalde hij zijn schouders op. Dat jachtige leven was een van de redenen waardoor hij in de goot was beland. Maar niet de hoofdreden.

Lucy babbelde ondertussen vrolijk door en vertelde nu dat haar vader een belangrijke baan in een ander land ver weg had. Welk land dat was en wat hij daar deed, wist ze niet maar het was wel heel belangrijk.

Uit de achterbuurten vandaan in de winkelstraten, voelde

Madhir zich onbehaaglijk bij de bevreemde blikken die de mensen op hem en het babbelende meisje wierpen.

Het moest ook wel een wat ongewoon gezicht zijn, dacht hij. Een vent die duidelijk tot de daklozen gerekend moest worden met aan zijn hand een klein meisje, dat er dan wel wat smoezelig uitzag maar in ieder geval niet bij die zwerver hoorde.

Hij was blij om in de verte het uithangbord van V&D te zien.

Hij wees naar de winkel. 'Kijk Lucy, daar is V&D, en daar is je mamma.'

Ze keek naar hem op. 'Breng je me naar binnen? Asjeblieft?' Hij schudde zijn hoofd.

'Je kunt beter alleen naar je mamma gaan. Ik weet niet of ze het leuk vindt dat ik je helemaal naar binnen breng in zo'n mooie winkel.' Hij wachtte even op antwoord en toen dat niet kwam, zei hij met een blik op haar trillende lipjes. 'Weet je wat? Ik breng je tot aan de deur en dan weet je de weg wel, hè?'

Ze knikte, nog steeds een beetje pruilend.

Bij de grote deuren van V&D stopte hij en maakte zachtjes haar hand los uit de zijne. Hij ging op een knie zitten en veegde wat haar uit haar gezicht. 'Kun je het nu vinden, Lucinda?'

Het noemen van haar volledige naam werkte. Ze lachte naar hem en knikte.

Opeens sloeg ze haar armen om zijn hals en gaf hem een zoen op zijn wang. Ze maakte zich los en holde door de deur waardoor net een wat gedrongen man in een lange regenjas en met een opvallende slappe hoed, naar buiten kwam. De man hield de deur open en Lucinda dook onder zijn arm door. De man met de hoed draaide

zich na een korte blik op hem om en ging de winkel weer in. Door het glas zag Madhir dat het meisje zich omdraaide en naar hem zwaaide. Daarna verdween ze in het winkelende publiek.

Madhir voelde een steek van spijt. Misschien had hij haar inderdaad bij haar moeder moeten afleveren.

3.

Hij werd ruw uit zijn gedachten getrokken.

‘Hé, wat moet jij hier?’

Omhoogkijkend zag Madhir twee politieagenten staan. De vrouwelijke agent keek met een vieze blik naar hem. De mannelijke agent had hem nu bij zijn jas gepakt en trok hem overeind.

‘Vooruit, opzouten hier. Terug naar je andere schorem.’

Hij kreeg een harde pijnlijke duw in zijn rug en viel bijna tegen een vrouw aan die met een ‘Sodemieter op, viezerik’ opzij stapte.

Madhir slikte een antwoord in en liep met een van pijn vertrokken gezicht weg bij de zich al gevormde menigte.

Pas terug bij wat hij zijn stek noemde, drong het - terwijl hij gedachteloos over de schade aan zijn slaapdoos streelde tot hem door dat hij de achternaam van het meisje niet wist.

Al heel snel zou hij die, en nog veel meer, te weten komen.

Hoofdstuk 2

1.

Er was bijna een week voorbijgegaan sinds Madhir het meisje bij V&D had afgeleverd. Een enkele keer dacht hij nog wel eens vluchtig aan haar. Vooral als hij de ducttape zag zitten waarmee hij haar aanval op zijn doos had gerepareerd.

De dag dat zijn leven drastisch veranderde, zat hij de paar euro te tellen die hij die dag bij elkaar had gehaald. 'Niet veel,' dacht hij. De laatste tijd waren de mensen niet zo scheutig. 'Maar genoeg voor een maal bij het leger.'

Plotseling hoorde hij iemand aankomen. Opkijkend zag hij twee politiemannen al vlak bij hem staan. Een van de twee kwam hem vaag bekend voor.

'Dat is hem.'

'Vooruit opstaan.' De grootste van de twee had zijn hand op zijn pistoolholster. De andere die hem nog steeds vaag bekend voorkwam, maakte een paar handboeien los van zijn riem.

'Wat is er aan de hand, agent?' Madhir vroeg zich af wat hem nu weer ten laste zou worden gelegd. Al eerder had hij een, en soms zelfs meerdere nachten, in een politiecel doorgebracht op verdenking van de meest uiteenlopende zaken. Landloperij was de minst erge. Ook drugshandel hadden ze al eens ten onrechte bij hem neergelegd. Gelukkig kwam hij altijd weer na een paar dagen vrij.

Met als enige voordeel een gevulde maag, maar wel vaak met een paar flinke blauwe plekken. Niet alle agenten waren natuurlijk zo, maar sommigen, vooral zijn voormalige landgenoten, vonden dat daklozen flink aangepakt moesten worden.

‘Komt er nog wat van?’ Het duurde de grote duidelijk te lang.

Madhir wist dat het weinig zin zou hebben om de held uit te hangen en kwam moeizaam overeind. Door de pijscheut in zijn rug wist hij ook weer waar hij die andere agent van kende. Het gedoe bij V&D.

Zonder waarschuwing werd hij ruw omgedraaid, en hij voelde de handboeien vastklikken. Nog ruwer werd hij snel de steeg uitgesleurd naar een klaarstaande politiewagen.

Madhir zag nog meer politie klaarstaan. De meesten eveneens met hun hand op het pistool. Hij schreeuwde het uit van de pijn toen de grote hem hard in zijn rug porde en achter in de auto duwde.

2.

Tijdens de rit naar het politiebureau probeerde Madhir diverse malen een gesprek te beginnen met de twee agenten voorin. Er kwam echter geen antwoord, behalve dan dat hij zijn mond moest houden.

Ook bij het bureau aangekomen werd hij zonder uitleg naar binnengebracht. Bij het passeren van de balie stak

een daarachter zittende agente haar duim op naar zijn twee begeleiders.

‘Perfect,’ klonk het. ‘Sneller kan haast niet.’

Madhir begon zich steeds meer zorgen te maken.

Natuurlijk was het hem niet onbekend om opgepakt te worden, maar zoals nu was nog nooit voorgekomen.

Over het algemeen werd hem direct verteld waarom hij meegenomen was. De enkele keer dat het niet tijdens de arrestatie gebeurde, kreeg hij het wel meteen op het bureau te horen.

Hij werd onzacht een kamertje ingeduwd en hij hoorde achter zich de deur op slot gaan.

Het kamertje zag er precies uit zoals in oude politiefilms die hij zich nog herinnerde van zijn vroegere leven. Een tafeltje in het midden. Met aan weerszijden een houten stoel. Aan een wand naast de deur een volstrekt overbodige spiegel die vanaf de andere kant alleen maar een stuk glas zou zijn waardoor de aanwezigen geobserveerd konden worden.

Hij liet zich, met zijn rug naar de spiegel, op een van de stoelen zakken. Waarschijnlijk zou er direct wel iemand binnenkomen om hem naar de andere stoel te dirigeren. De gedachte liet hem glimlachen.

Niemand liet zich echter zien en na een tijdje dommelde hij weg.

3.

‘Madhir,’ de stem van zijn vrouw Annika klonk boven geruis van de golven uit. ‘Kom ook, het is heerlijk.’ Hij keek met waardering naar haar lichaam terwijl zij half in het water staand naar hem zwaaide. Het water op haar lange blonde schitterde als parels op goud in de zon.

‘Straks. Nog even dit afmaken.’

Hij rukte zijn blik los en keek weer naar de ordner met opdrachten op zijn schoot. Het nakijken van de opstellen en de tentamens van zijn leerlingen hoorde er nu eenmaal bij, maar hij had het toch beter thuis kunnen doen.

Hij werd hier op zijn zachtst gezegd, te veel afgeleid. Hoelang waren ze nu bij elkaar. Negen jaar, waarvan al weer zes getrouwd. En nu dan eindelijk na jaren van proberen, ontstond er een kleine zwelling in haar buik. Nog maar nauwelijks zichtbaar maar toch al duidelijk aanwezig tijdens hun nachtelijk intiem samenzijn zoals zij hun best intensieve seksleven met een knipoog noemden.

Loom rekte hij zich uit en klapte de ordner dicht. Zij was alweer een stuk de zee ingezwommen en even niet zichtbaar. Met een vaag ongerust gevoel zocht hij haar lenige lichaam. Toen ze vlak bij het strand weer uit een golf opdook, werd hij zelf verrast door zijn zucht van verlichting. Het was hem niet eens opgevallen dat hij zijn adem had ingehouden. ‘God, wat hield hij toch van haar.’

4.

Hij schrok op uit zijn gedachten toen de deur openging. Achter zich hoorde hij iemand binnenkomen. Hij kwam al half overeind maar een hand op zijn schouder hield hem tegen. 'Blijf zitten.' De hand drukte hem zacht terug op de stoel, 'Het hoeft allemaal niet zo lang te duren.' Een nieuwe zwaarlijvige agent liep rond de tafel en ging tegenover Madhir zitten. Met een diepe zucht legde hij een dikke, gele map voor zich neer.

'Hè, hè, beetje benauwd hier, is het niet?'

De nieuwe streek met een vlezige hand over het voorhoofd van een rond vriendelijk gezicht. Alleen de kleine half dichtgeknepen ogen pasten daar niet bij. Ze deden Madhir denken aan een van zijn oud-leerlingen. Een heel intelligente jongen die desondanks altijd in de narigheid terechtkwam en op een gegeven moment een meisje uit de tweede klas, dat hij zwanger had gemaakt, probeerde te verdrinken. Hij was veroordeeld en had waarschijnlijk

na de veel te korte straf nooit meer een school van binnen gezien.

'Noem mij maar Bob.' Madhir schrok op. Voorzichtig pakte hij de uitgestoken hand van de agent. Heel kort voelde hij het vocht daarin, maar de agent trok zijn hand al weer terug. 'En jij bent...' Hij leek even na te denken maar dat was duidelijk een toneelspelletje want toen Madhir zijn mond opendeed om te antwoorden, ging de agent verder;

'Madhir, Madhir Edward Dellahay. Zoon van een Pakistaanse moeder en een Engelse vader.' Hij bladerde

nu in de map. 'In 1971 als 3 jarige met je ouders naar Nederland gekomen omdat je vader in de offshore werkte.'

Hij sloeg weer een bladzijde om. "Hm... middelbare school, leraren opleiding. Getrouwd in 1994 met Annika Verwey. Een dochter; Nicoline geboren in 2000. Vanaf 1995 tot 2002 docent op een havo. Daarna van de een op de ander dag verdwenen.' De kraalooijes keken strak naar hem.

'Je vrouw en je dochter kwamen om het leven bij een brand, geloof ik?'

Madhir gaf geen antwoord. Hij voelde een paar tranen over zijn wangen lopen bij het kille oplezen van zijn levensverhaal. Het was duidelijk dat deze 'Bob' zijn huiswerk goed gedaan had. Hij zou dan ook wel weten dat Madhir na de brand al was ondervraagd wegens mogelijke betrokkenheid bij de dood van Annika en zijn dochter.

Bob was plotseling opgestaan.

'Wat ben ik nou voor een gastheer.'

Hij liep naar de deur. De map bleef half geopend op tafel liggen. 'Ik zal eens wat koffie voor ons halen.'

De deur viel weer in het slot en Madhir was opnieuw alleen met zijn gedachten..

5.

'Weet je zeker dat we hier moeten zijn?' Zoals gewoonlijk was hij liever zelf de chauffeur. Niet dat hij

vond dat Annika niet goed kon rijden, maar hij had dat altijd, bij wie hij ook in de auto zat.

Ze had de oude Volvo geparkeerd voor het hek dat eruitzag als een redelijk grote, maar zo te zien verwaarloosde bungalow. Ze had deze en al diverse andere woningen uitgezocht door makelaars te bombarderen met telefoontjes. Voor Nicoline wilde ze een woning buiten de stad hebben, waar ze straks als ze kon lopen, kon spelen zonder dat gelijk het gevaar bestond dat ze werd aangereden.

En met een grote tuin waar zij zelf bloemen en kruiden kon kweken.

‘Kom, ik heb de sleutels meegekregen.’ Ook weer helemaal zijn vrouw, bij ieder ander zou de makelaar zeker zelf aanwezig zijn geweest, maar zij kreeg de sleutels. Hij haalde in gedachten zijn schouders op en volgde zijn vrouw door het hek, wat verrassend gemakkelijk en geruisloos openging, de voortuin in. Dichterbij leek de bungalow groter dan vanaf de straat. Aan de zijkant was een lage uitbouw die verscholen ging achter een coniferenhaag.

Annika had intussen de voordeur geopend en was al naar binnengegaan. Terwijl hij zelf naar binnenliep, streek hij over het deurkozijn en monsterde de deur.

‘In ieder geval genoeg werk voor jaren,’ dacht hij hardop. Haar antwoord kwam meteen:

‘Mijn man is een beroemd knutselaar, die kan dat wel.’ Ze wist heel goed dat voor hem het bouwen van een kastje van IKEA al een onbegonnen taak was, maar ze behield een rotsvast vertrouwen in zijn inzet.

Hij glimlachte en liep verder achter haar aan de gang door. Zij was de achtertuin al ingelopen. Verrast bleef hij op de drempel van de achterdeur staan. Hij had niet verwacht dat het huis aan het water zou staan. De tuin grensde aan een kanaal of of een brede sloot van een meter of twintig breed. Aan een klein krakkemikkig steigertje dobberde een bootje. Zo te zien half onder water.

‘En, wat vind je ervan?’

Hij gaf niet gelijk antwoord, maar liep door het hoog opgeschoten gras naar de waterkant. Het bootje zat inderdaad half onder water.

Een afdekzeiltje lag er opgerold in.

Hij draaide zich naar haar om. ‘Ik hoop dat we het kunnen betalen.’

Maar hij was al verkocht, en zij wist het.

6.

‘Kijk eens aan, verse koffie. Niet drinkbaar maar wel vers. Zo uit de automaat.’

De agent die zich als Bob had voorgesteld was de kamer weer binnengekomen. In zijn hand had hij plastic bekerplateau met daarin twee plastic bekertjes. Het rook in ieder geval wel naar koffie en Madhir merkte opeens dat hij dorst had.

Bob zette een van de bekertjes in het midden van de tafel en leunde achterover in zijn stoel met het andere. Madhir stak zijn hand uit naar de koffie toen opeens van achter zijn rug zijn arm ruw werd tegengehouden.

Een tweede agent, die onopgemerkt mee naar binnen was gekomen, hield zijn arm in een pijnlijke greep. 'Je hoeft niet zo aardig tegen dat schorem te doen, Bob.' De stem klonk hard en kil. Madhir probeerde zijn arm uit de greep los te maken maar dat bleek verspilde moeite. De agent kneep alleen nog harder. 'Je weet toch wat dat smerig stuk vreten heeft uitgehaald.'

De aangesprokene keek onverstoorbaar toe hoe Madhir ineenkromp van de pijn.

'Ja, misschien wel, maar je weet ook wat ze zeggen. Onschuldig tot bewezen.'

Hij nam een slok van zijn koffie. Met zijn andere hand haalde hij uit de gele map een foto en gooide die met de beeltenis naar beneden voor Madhir neer. Zijn arm werd losgelaten en hij werd voorover geduwd naar de tafel. Ook zijn rug begon weer erger zeer te doen.

'Vertel maar wat je met haar hebt gedaan en waar je haar gelaten hebt.'

De bullebak achter zijn rug reikte langs hem heen en draaide de foto om.

'Schiet nou maar op, dan kunnen we dit afsluiten.'

Op de tafel lag een foto van het meisje dat hij naar V&D had gebracht. Haar lachende gezicht zou hij nooit meer vergeten.

Hoofdstuk 3

1.

Het eerste jaar in hun nieuwe huis verliep in een roes van geluk. De problemen begonnen pas met het plotselinge ontslag van Annika.

Volstrekt onverwacht ging het bedrijf waar zij werkte failliet.

De eigenaar-directeur verdween met een grote som geld, en de werknemers stonden van de een op de andere dag op straat.

Een aantal had flink geïnvesteerd in het bedrijf, waaronder Annika. Tegen het advies van hun bank in hadden ze er zelfs een extra lening voor genomen.

De grote terugval in inkomsten zorgde voor spanningen die soms zo hoog opliepen dat al over een scheiding werd nagedacht.

De hulp die ze kregen van een huwelijksconsulent zorgde voor tijdelijke rust, maar die was snel voorbij toen hijzelf overspannen thuis kwam te zitten.

Ook het huis bleek op korte termijn onverkoopbaar voor een bedrag waarbij ze nog een beetje uit de schulden zouden kunnen komen.

En toen die laatste ruzie.

‘Bemoei je er niet mee, Gert.’ Madhir stond woedend bij de bar van de open keuken. ‘Ik heb jou geld niet nodig om mijn problemen op te lossen.’

‘Toe nou, Madhir. Ik bedoel er niks mee.’

Zijn schoonvader haalde berustend zijn schouders op.
'Ik bied het alleen maar aan.'

'Kan me niet schelen. Ik los het zelf wel op.'

Madhir liep kwaad de kamer uit langs Annika en haar moeder die zwijgend in de keuken stonden.

In de kinderkamer was Nicoline aan het huilen, maar ook daar sloeg hij geen acht op. Met een klap sloeg de achterdeur dicht.

Even later reed hij het grindpad van de garage af. De steentjes vlogen tegen de garagedeur.

2.

Al gauw tijdens de rit zakte zijn woede. Wat overbleef was een onbehaaglijk gevoel. Na een tijd doelloos rondgereden te hebben, parkeerde hij bij een gesloten Shell station ergens langs een verlaten en doodstille buitenweg. De stilte toen hij de motor afzette leek naar zijn keel te vliegen. Gefrustreerd sloeg hij met zijn vuist op het stuur.

'Verdomme, waarom moet ik nou ook zo idioot opgefokt reageren.'

Hij schrok van zijn eigen stem in de kleine ruimte van de auto.

Hij had de hele avond verpest door Gert aan te vallen op zijn goedheid. Het beste was teruggaan en zijn excuses aanbieden. Hij probeerde de motor van de oude Volvo te starten maar die weigerde.

Het barrel had allang naar de garage gemoeten, maar ook

daar was geen geld meer voor.

Na nog een paar keer proberen, sloeg de motor sputterend aan.

Hij hield zijn adem in, en pas toen hij voorzichtig de uitrit van het benzinestation had verlaten liet hij zijn adem ontsnappen. Het klokje op het dashboard gaf aan dat hij al meer dan drie uur van huis was. Zijn schoonouders zouden nu wel naar huis zijn. Hij voelde een steek van pijn toen hij dacht aan zijn vrouw die nu alleen op hem zat te wachten.

3.

Terug in het dorp werd hij door een paar brandweerwagens met loeiende sirenes ingehaald. Even verderop kwam ook nog een politiewagen voorbij. Het drong maar amper tot hem door. Pas toen hij zijn eigen straat inreed, voelde hij een dodelijke kilte over zich heen komen. Zijn huis stond in brand. Tientallen mensen stonden te kijken. Een paar agenten hielden de menigte op afstand.

Ook Madhir werd toen hij uit de auto was gesprongen tegengehouden.

‘Mijn vrouw en mijn dochter zijn daarbinnen,’ schreeuwde hij, ‘Laat me door.’

De agent nam hem mee door de drukte, Madhir herkende een paar burens die hem wat bevreedd aankeken. Hij lette er niet op.

‘Waar is mijn vrouw en Nicoline? Zijn ze eruit gekomen?’

‘Mijnheer, kalm blijven.’ Een brandweerman die waarschijnlijk de leiding had, pakte zacht zijn schouder vast. ‘Rustig, vertelt u eerst even hoeveel mensen er in het huis waren.’ Madhir rukte zich los. ‘Dat zeg ik net, mijn vrouw en mijn dochter.’

Op het gezicht van de brandweerman verscheen een medelijdende trek.

‘Zolang wij hier zijn is niemand uit het huis gekomen.’

De

brandweerman legde opnieuw zijn hand op zijn schouder. ‘Maar misschien zijn ze al eerder gevlucht?’

Met zachte drang nam hij hem mee naar een politiebusje.

Hoofdstuk 4

1.

De foto van Lucinda leek hem toe te lachen, en even vergat hij de pijn in zijn rug en zijn arm. De bullebak drukte hem verder naar de tafel zodat zijn maag klem kwam te zitten.

‘Nou, doe die smerige bek van je maar open.’

‘Ik weet niet wat je bedoelt.’

De pijn werd bijna ondraaglijk.

Bob leunde over de tafel naar hem toe. ‘Maak het jezelf nou niet zo moeilijk,’ klonk het sussend. ‘We weten hier allemaal dat jij dat meisje hebt meegenomen.

Tientallen mensen hebben je met haar zien lopen bij V&D en bij die steeg waar je altijd zit.’

Madhir voelde de druk op zijn maag wat afnemen.

‘Ik heb haar alleen maar naar haar moeder gebracht.’

Hij slikte een paar keer. ‘Ze was verdwaald. Ze stond al in de steeg toen ik daar terug kwam.’

Madhir zelf vond het erg zwak klinken en aan het gezicht van de agent te zien was die dezelfde mening toegedaan.

‘Ze kwam naar jou toe?’ Het ongeloof in de vraag van de bullebak achter zijn rug was duidelijk hoorbaar. ‘Naar een ongewassen zwerver die tien uur in de wind stinkt?’

‘Dat is allemaal niet nodig, Ruud, laat hem maar even bijkomen.’

Bob liet zich weer achterover zakken. 'Hij weet het straks

allemaal wel weer.'

De agent die Ruud bleek te heten gaf Madhir nog een flinke duw na toen hij hem los liet. De pijn in zijn maag en in zijn rug vlamde weer op.

'Ik moet naar de wc.'

Hij had gelijk spijt van zijn woorden, maar Bob knikte.

Ruud liep naar deur en riep iemand naar zich toe.

Madhir hoorde hem zachtjes tegen de nieuweling praten maar kon niet verstaan wat er gezegd werd.

'Hij brengt je wel heen en weer. En ik zou maar geen grappen in mijn hoofd halen. Je bent Rambo niet.' Ruud lachte toen een jonge agent met Madhir de deur uit liep.

2.

De toiletten waren nog een verdieping lager en hij was blij toen hij de deur van de wc achter zich dicht kon trekken. Zijn rug begon gelukkig iets minder zeer te doen en zittend vroeg hij zich af wat er met Lucinda zou zijn gebeurd. Ze gaven hem duidelijk de schuld van iets wat met dat meisje was gebeurd nadat hij haar naar het warenhuis had gebracht. Hij vroeg zich af wat dat zou moeten zijn. Was ze verdwenen of zo... Hij haalde zijn schouders op.

'Het zal wel er wel weer op neerkomen dat ik hier twee of drie dagen doorbreng en dan schoppen ze me er wel weer uit.'